

SUSUZLUK

1. Baskı - Beyaz Balina Yayınları, İstanbul 2023

SUSUZLUK

Varsha Bajaj

Özgün adı: *Thirst*

ISBN: 978-605-188-717-3

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 49238

MATBAA SERTİFİKA NO: 42010

© Varsha Bajaj, 2022

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığı ile Penguin Random House LLC'nin alt markası olan Nancy Paulsen Books'tan alınmış olup Beyaz Balina Yayınlarına aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay

Editör: Nurten Hatırnaz

Çeviren: Anıl Ceren Altunkanat

Grafik uygulama: Kübra Yeşilyurt Çakır

ASSUM MATBAACILIK

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi B/Blok 315

Zeytinburnu – İstanbul

Cilt: Assum Basım ve Mücellit, İstanbul

Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi

Ömerli Mah. Harmantepe Cad. No: 17 K: 4

Arnavutköy / İstanbul

Tel: 0212 544 41 41 - 544 66 68 - 544 66 69

Faks: 0212 544 66 70

info@beyazbalina.com.tr

SUSUZLUK

VARSHA BAJAJ

Çeviren: Anıl Ceren Altunkanat

Bu kitap, yaşıamı boyu bir Mumbaiili olan babam,
Shashi Walavalkar için...

Su, su, nereye baksan yalnızca su,
Güverte tahtaları çekti zamanla,
Su, su, nereye baksan yalnızca su,
Ama hiçbir yerde yok içecek bir damla*
SAMUEL TAYLOR COLERIDGE

* *Yaşlı Gemici*, İletişim Yayınları, Şavkar Altınel çevirisinden alınmıştır. (Ç. N.)

Sanjay ile birlikte tepenin başında oturmuş, uçsuz bucaksız Umman Denizi'ne bakıyorduk. Tuzlu esinti, sıcak bir parça hafifletiyordu.

“Buradan bakınca dünya sudan yapılmış gibi geliyor insana,” dedim. “Herkese yetecek kadar su varmış gibi.”

Ama olmadığını biliyordum.

Uzaktaki köprü göğe yükselip yılan gibi kıvrılarak körfezin diğer ucuna uzanıyor; parıldayan ışıkları, yıldızları gölgede bırakıyordu.

“Deniz köprüsü M harfine benziyor,” dedim.

“Evet,” dedi ağabeyim. “Mumbai'nin M'si mi?”

“Benim adımın, Minni'nin M'si,” dedim. “Ve Musonun M'si. Umarım bu yıl iyi geçer.” Son zamanlarda muson mevsimi gitgide gecikiyor, bu da suyun daha da azalması anlamına geliyordu.

Yaşadığım ada şehrinin etrafı suyla çevrili olsa da tanıdığım insanların çoğu sürekli su mücadelesi veriyordu. Evlerimizde şebeke suyu yoktu. Dışarıda komşularla paylaştığımız bir çeşme vardı, o kadar. Annem kovalarımızı doldurmak için

sabahın köründe kalkmak zorundaydı çünkü yetkililer sadece su sıkıntısının çok kötü olmadığı zamanlarda sabahları iki saat, akşamları da bir saat su veriyordu. Günün geri kalanında çeşmenin musluğu kupkuruydu. Her evin dışında su depolamak için kocaman bir fıçı bulunurdu.

“Annemin diğer kadınlarla damla damla akan, eski çeşmemizi kadife çiçeğinden çelenkle süslediği zamanı hatırlıyor musun? Sanki çeşme çiçeklerle gönlünü çeceleklere bir tanıtmış gibi?” dedi Sanjay.

Hatırlıyordum, muhtemelen musluğun akmak yerine damladığı kötü bir gündü, bunu düşünmek hüznün verse de güldük.

Okyanusa baktım. Göz alıcı Bollywood film yıldızlarının yer aldığı reklam panoları manzaramızın bir kısmını kapatıyordu. Panolar evlerimizden daha büyüktü.

Mahallemizdeki evler ufak ve sıkış tıktı ama denizi görüyorlardı. Gökdelenlerde yaşayan zenginler aynı okyanus manzarası için milyonlar ödüyordu.

Geçen yıl bir hayır kurumu evlerimizin boyanmasına ve sızdıran teneke çatılarımızın onarılmasına yardım etmişti. Bazıları bunun sebebinin, köprüden klimalı araçları içinde geçen insanların çürümeye yüz tutmuş, küflü “gecekonduları” görmek istememesi olduğunu söylemişti.

Ben evimiz için sarı rengi seçmiştim. Eski teneke ve beton duvarlarımızdan yılların yosununu ve küfünü zımparalamaya yardım ettim. Babam, annem, Sanjay ve ben, fırçalarımızı sarı boyaya daldırdık, boyanın ilk katı karanlığı defeden parlak

gün ışığı gibiydi. Komşularımız mor, mavi, kırmızı ve turuncu renkleri seçti. Sokağımız gökkuşağını andırıyordu.

“Sanjay,” dedim, “büyüdüğümüzde su için endişelenmemiz gerekecek mi?”

Uzun bir süre konuşmadı.

Bu yüzden kendi sorumu kendim yanıtladım. “Hayır, hayır, gerekmeyecek.”

Annemin öğleden sonraları çalıştığı, uzakta ıslıl ıslıl parlayan yüksek binaları işaret ettim. “Bir gün suyun musluklardan aktığı o yüksek, parlak binaların birinde yaşayacağız.”

Geleceği görüyormuşum gibi, “Pekâlâ,” deyip koluma girdi. “Burada doğan ve bilgisayar işinde çalışan o oğlan gibi. Şimdi bir binada ofisi var, yanında altmış kişi çalışıyor.”

Başımınla onayladım.

“Düşünebiliyor musun,” dedim, “o koca binaların bazılarının tepesinde suyla dolu yüzme havuzları var? Bütün mahallenin banyo yapmasına yeter. Binanın tepesine yüzme havuzunu nasıl inşa ediyorlar sence? Görmek istemez miydin?”

Sanjay güldü. “Ah, sen ve o soruların!”

“Yedekte o kadar suları olduğu için çok şanslılar...”

“Minni,” dedi, “keşke bütün bu deniz suyunu içilebilir hâle getirmenin bir yolu olsaydı. O zaman hepimize yeterdi.”

“Bir yolu var!” dedim. “Öğretmenimiz bunun mümkün olduğunu söyledi, tuzdan arındırma deniyormuş. Ama pahalı. Üstelik tuzu süzüp ayırmak için devasa bir fabrika gerekiyor.”

“Kafan zehir gibi çalışıyor,” dedi. “İleride lüks bir binada yaşayacaksınız!”

“Sen de,” dedim.

Sanjay on beşindeydi, geçen yıl onuncu sınıftan mezun olduktan sonra bir restoranda işe girmişti. Şef olmayı hayal ediyordu ama şimdilik mutfağın hazırlık kısmında çalışıyordu. Yaptığı işi sevmesi iyiydi zira üniversite için zaten paramız yoktu.

Onun için de hayal kuruyordum. Şef Sanjay.

Falcı taklidi yapıp ikimizin de ellerini inceledim.

“Meena teyze gibi olabilir miyim?” diye sordum.

“Neden olmasın? Aklına koyduğun her şeyi yapabilecek birisin,” dedi. “Üstüne üstlük sana teyzemizin adı verildi.”

Dileğimi yüksek sesle söyledim, “Ben de onun gibi okulu bitirip iyi bir iş bulacağım.”

“Hımm, Minni Mırnav, bankacı,” dedi. Çocukluk lakabımı kullanarak dalga geçiyordu. “Ama bence sana daha çok bilim insanı olmak yakışır.”

Hülyalı bir sesle, “Ne güzel olur. Ya da mimar,” dedim. “O çok katlı binaların çatısı musondan sonra bizimkiler gibi su sızdırmıyordur, bahse varım. Bizimki de sızdırmasa harika olmaz mıydı? Bir de bu kadar ısınmasa?”

Güneş batmaya başlarken evin yolunu tuttuk. Ana caddede çeşmenin önünde su sırası vardı. Bugün suyun basıncı az olmalıydı. Su eğreti hortum ağında yol alamayınca insanlar ana kaynağın önünde sıra oluyordu. Su sırası blokun etrafında kıvrılıyordu. Kulağımıza hakaretler geldi, birkaç adamın birbirini ittiğini gördük. Çılgınlıklar atıldı. Kadınlar etrafa dağıldı. Öfkeli sesler kulaklarıma dolmuştu.

Yine kavga kopuyordu.

Neler olacağını görmek için beklemedik. Sanjay elimi yaladı, arkamızı dönüp olay yerinden uzaklaştık, ara sokaklardan eve koştuk. Koştukça kalbim güm güm atıyordu.

Babamız bize yüzlerce defa söylemişti: *Eğer belayı çağırırsanız gelir. Hem çayını içer hem sofraya kurulur.*

Biz kesinlikle belayı çağırmak istemiyorduk.

Annem dünyanın en lezzetli daal* yemeğini yapardı, babam iki kâse yemişti bile. “En iyi çay ve en iyi pakora** benim işim ama geri kalan her şeyde anneniz bir harika,” dedi babam, memnuniyetle iç çekerek.

Babam ne zaman aşçılığını övse annem kıpkırmızı olurdu.

Annemin patatesleri ağızda dağılıyordu, tabağımdaki son patatesi saklamıştım. Sanjay sağ elini tabağımın üstünde gezdirirken vurup elini ittim.

Dramatik bir sesle, “Minni Mırnav bana bir patates bile vermiyor!” dedi.

“Anne,” diye şikâyet ettim, “bana öyle demesin, artık beş yaşında değilim.”

Ama kendimi tutamayıp kıkırdadım ve patatesi ona verdim. Şapşallıklarına hiçbir zaman karşı koyamazdım.

Salonun ortasında, yere oturmuştuk. Burası annemle babamın uyuduğu yerden perdelerle ayrılıyordu. Sanjay’la ben küçük tavan arasında uyuyorduk. Evimizin içi bitmeyen korna

* Daal; mercimek ve bol baharatla yapılan geleneksel Hint yemeği. (Ç. N.)

** Pakora; Hint mutfağında sebze ya da et parçalarının hamura bulanıp kızartılmasıyla yapılan bir atıştırmalık. (Ç. N.)